



## Ἑλένη Ἐγκλουβῆ

### Η ΔΙΑΚΟΠΗ

#### 1

Σῶμα πλημμυρισμένο ἀπὸ τὸ μαῦρο σπέρμα  
 πέρασμα ἐγύρευες μὰ ξέμεινες στὴν ὄχθη.  
 Τὰ σπλάχνα σου σὰν ἄβολη κλειδώνει φορεσιά·  
 βαραίνεις· δὲν ἐμέτρησες σωστά τὰ βήματά σου.

Σ' ἀπάνεμη ἀγκαλιά, κάτω ἀπ' τὰ δέντρα  
 ποὺ τὸν ἥλιο ἐπνίξαν, γερά μέσα στὸν ἴσκιο·  
 δέσε τὰ μέλη σου ὁμορφα μὲ τὴ σκυφτὴν ἱτιά  
 τίς μαλακές της ρίζες βαθιὰ στὸ ὑγρὸ τὸ χῶμα.

Τώρα οἱ πληγὲς ἐγιάναν καὶ στέγνωσε στὴ μνήμη  
 τῆς κοίτης τὸ ξεχείλισμα, τοῦ πλωτοῦ ποταμοῦ  
 τὸ μυστικὸ ταξίδι — τώρα ἄφαντο παλεύει  
 κι ἀτρύγητο τὸ κύμα μὲς στὴ στενὴ παγίδα

κι ἔθαψε τὸ σκοτάδι καὶ τὴ φωνή σου σκότισε  
 κι ἐστοίχειωσε καὶ μέθυσε τὴν ἔρημη ποδιά,  
 τώρα ὁ παλμός ὁ ἀστόχαστος ποὺ μούδιαζε τὴ σάρκα  
 μὲ τὸν ἰδρῶ στὸ δέρμα καὶ τὴ σκουριά στὶς φλέβες

ρίζωσε στὸ βυθό:

Χτύπος πυκνὸς χτύπος  
 ἀκοίμητος τραντάζει τὸ ἀδύναμο κορμὶ  
 λὲς στῆς πλημμύρας τὸν εἰρμὸ σφηνώθη  
 καὶ στ' ἄρρυθμα γυρίσματα τοῦ κύκλου ποὺ ἴσως  
 δὲν μέλλεται ποτὲ νὰ κλείσει, μὲ τίς ἄκρες  
 — ἀρχὴ καὶ τέλος — ξεφτισμένες σὰ σκοινί.



## 2

Τὸν ἴσκιό σου μετῶς      με τὴν κοφτὴν ἀνάσα  
με τὴν κραυγὴ σπασμένη      στοῦ κουπιοῦ τὴν παλάμη  
ποῦ ἔπλεξε στὸ ποτάμι      τὸ μαλακὸ κορμί σου  
πρὶν δέσει ὁ καθρέφτης      πρὶν βουθαθεῖ ἡ πηγὴ.

Τὸν σκοτεινὸ καθρέφτη      με τὸ μαχαίρι σκίζεις  
καὶ λάσπη στὸ βυθὸ      μέσα στὸ αἷμα ἢ ἄμμος.  
Λυγίζοντας στὴν ὄχθη      τὸ κύμα σημαδεύεις  
με στρογγυλὰ χαλίκια      κλαδεύεις τὸν ἀφρό

καὶ μιὰ χούφτα νερὸ      τὸ πρόσωπο νὰ πλύνεις  
γυρεύεις ἀπ' τὸ ρέμα      τὶς ρυτίδες του ἀγγίζεις  
μὰ ἀπάντεχος ὁ φόβος      γαντζώνεται στὸ βλέμμα  
καὶ τῆς δίνης ξανοίγεις      τὸ μάτι τὸ κλειστό.

Τόσο ἡ μικρὴ ἡ παλάμη      τί μπορεῖ νὰ χωρέσει;  
Λαγὴνι ραγισμένο      πῶς νὰ τὸ ξεδιψάσεις.  
Πέλαγο ὄνειρενύσουν      κι ἔνα γεμάτο ἀμπάρι·  
σὰν πέτρα σὲ κατάπιε      τὸ κύμα τὸ ἀργινό.

Μήτηρα προσηλωμένη      βαθιὰ μέσα στὸ σῶμα  
με βελονιὲς χοντρές      ἄκουσες τὴν ἀνάσα  
τοῦ ποταμιοῦ ποῦ ξάφνου      ἐφούσκωσε κι ἐχύθη  
ἔξω στὸ φῶς πάνω στὸ χῶμα      ὅπως τὸ δέχτηκες.

Κι οὔτ' ἔνα βῆμα ἐμπρὸς      οὔτ' ἔνα βῆμα πίσω  
στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κόλπου      στοῦ κοχυλιοῦ τὸ στόμα  
ποῦ εἶναι ἀδειανὸ ποῦ μόνο      με τὸν ἀγέρα παίξει  
Ἄγονος κόλπος ἄγονη μήτρα      σῶμα νεκρό.



## 3

Μέσ' ἀπ' τὸ σῶμα σου ὁ δρόμος ξετυλίχτηκε  
 — τεντωμένο σκοινί· ὄχι νὰ τὸ διαβεῖς  
 μὰ νὰ σκαλώσεις νὰ σκοντάψεις πάνω του  
 σκοινὶ σπασμένο  
 ζώνη πού σ' ἔ'ωσε σφιχτὰ δίχως νὰ τήνε νιώσεις.  
 Κι ἂν εἶναι ὁ δρόμος ὁ σωστός —  
 Κόμποι πηχτοὶ τὸ αἶμα στὰ πόδια ἀνάμεσα  
 σὲ καθηλώνουν σ' ἥπιανε  
 μὲς στὸ χῶμα· τόσο ἥσυχα διακόψαν μὲς  
 στὸ χῶμα τὸ ταξίδι.

Μὰ δὲν μπορεῖς τὸ βῆμα νὰ κρατήσεις  
 στέκοντας πότε μέσα πότε ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα σου  
 ἢ ξεχειλίζοντας ἀπ' τὶς σχισμὲς πού ἀνοίξαν.  
 Δοκίμασε νὰ συνεχίσεις. Ὁ μικρὸς σπόρος  
 πού φύλαξες μὲς στὴ σφιγμένη χούφτα  
 πὰ μαράθηκε. Τί περιμένεις·  
 δύσκολα θὰ ριζώσει· δύσκολα θὰ μερώσει  
 τὴν ἄρρωστη σάρκα καρπὸς εὐωδιαστός  
 καὶ δύσκολα θὰ στάξει ἐπάνω σου ὁ ἴσκιος  
 νὰ σὲ δροσίσει

Γιατὶ τὸ σῶμα εἶναι ἄδειο ἄδειο —

*τράμ*

Μιὰ ἔκδοση  
 μῆμης σουλιωτῆς/ΣΒΟΥΡΑ

Μιὰ ἀφίσα

Μεταξοτυπία σὲ κανσὸν 50 X 65